

ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ – Γ΄ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΕΝΟΤΗΤΑ 2^Η: Θυσία για την πατρίδα

Λυσίας, Ἐπιτάφιος τοῖς Κορινθίων βοηθοῖς 79-81

ΑΡΧΑΙΟ ΚΕΙΜΕΝΟ	ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
Ὅστε προσήκει τούτους εὐδαιμονεστάτους ἡγεῖσθαι,	Επομένως ταιριάζει να θεωρούνται πάρα πολύ ευτυχησμένοι
οἵτινες ὑπὲρ μεγίστων καὶ καλλίστων κινδυνεύσαντες	αυτοί που αφού κινδύνευσαν για τα μέγιστα και τα ευγενέστερα (ιδανικά),
οὕτω τὸν βίον ἐτελεύτησαν ,	πέθαναν με αυτό τον τρόπο,
οὐκ ἐπιτρέψαντες περὶ αὐτῶν τῆ τύχη	χωρίς δηλαδή να εμπιστευτούν τους εαυτούς τους στην τύχη
οὐδ' ἀναμείναντες τὸν αὐτόματον θάνατον,	και χωρίς να περιμένουν τον φυσικό θάνατο,
ἀλλ' ἐκλεξάμενοι τὸν κάλλιστον.	αλλά διαλέγοντας τον ευγενέστερο (θάνατο).
Καὶ γάρ τοι ἀγήρατοι μὲν αὐτῶν αἱ μνήμαι,	Και γι' αυτό βέβαια η ανάμνησή τους είναι αγέραστη ,
ξηλωταὶ δὲ ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων αἱ τιμαί·	ενώ οι τιμές (που τους αποδίδονται) είναι αξιοζήλευτες από όλους τους ανθρώπους.
οἱ πενθοῦνται μὲν διὰ τὴν φύσιν ὡς θνητοί,	Αυτοὶ πενθοῦνται λόγω της θνητῆς φύσης τους,
ἕμνουσιν δὲ ὡς ἀθάνατοι διὰ τὴν ἀρετὴν.	εξυμνοῦνται ὅμως σαν ἀθάνατοι λόγω της γενναιότητάς τους.
Καὶ γάρ τοι θάπτονται δημοσίᾳ,	Και γι' αυτό βέβαια κηδεύονται με δημοσία φροντίδα
καὶ ἀγῶνες τίθενται ἐπ' αὐτοῖς	και καθιερώνονται <u>προς τιμὴν</u> τους αγῶνες
δύμης καὶ σοφίας καὶ πλούτου,	δύναμης και σοφίας και πλούτου,
ὡς ἀξιούς ὄντας τοὺς ἐν τῷ πολέμῳ <u>τετελευτηκότας</u>	με την ιδέα ότι είναι ἀξιοί αυτοί που <u>έχουν σκοτωθεῖ</u> στον πόλεμο
ταῖς αὐταῖς τιμαῖς καὶ τοὺς ἀθανάτους τιμᾶσθαι.	να τιμώνται με τις ίδιες τιμές με τους ἀθανάτους.
Ἐγὼ μὲν οὖν αὐτοὺς καὶ μακαρίζω τοῦ θανάτου καὶ ξηλῶ,	Εγὼ λοιπὸν αὐτοὺς τους καλοτυχίζω για τον θάνατό τους και τους ξηλεύω
καὶ μόνοις τούτοις ἀνθρώπων οἶμαι κρεῖττον εἶναι γενέσθαι,	και νομίζω ότι ἀπὸ τους ἀνθρώπους ἀξίζαν περισσότερο να ζήσουν μόνο αυτοί
οἵτινες, ἐπειδὴ θνητῶν σωμάτων ἔτυχον,	οι οποίοι, ἀφού ἔτυχε να εἶναι θνητοί,
ἀθάνατον μνήμην διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτῶν κατέλιπον .	ἀφησαν πίσω τους ἀθάνατη ἀνάμνηση λόγω της <u>γενναιότητάς</u> τους.